

MICALET TEATRE

Cremallera

Sònia Alejo

Dibuixos de Miguel Á. Giner Bou

Premi de Teatre Infantil Escalante

ESCENA 1

NO BEGUES AIGUA DESPRÉS DE SOPAR

(Pla sencer. Només hi veus una tenda de campanya. La nit vol amagar-la, com ho ha fet ja amb bona part del campament, però alguns llums artificials ens la deixen intuir encara. La cremallera de la tenda es tanca per dins a poc a poc. A l'interior hi ha un llum encés.)

SARA. Has pixat?

LINA. Sí.

SARA. Has begut aigua després de sopar?

LINA. No. Em vas dir...

SARA. No has de beure aigua des d'abans de sopar.

LINA. Això he fet.

SARA. Estic farta d'acompanyar-te totes les nits al lavabo.

LINA. Ahir ja no em vaig alçar a pixar.

SARA. I per fi vaig dormir d'una tirada.

LINA. M'agrada tant l'aigua. Estaria bevent tot el dia.

SARA. Pots beure tot el que vullgues abans de sopar, però després ja no.

LINA. La d'ací està molt bona, és tan...

SARA. Transparent.

LINA. Això. I també és molt...

SARA. Fresca.

LINA. Sí, fresqueta. No pararia de beure en tot el dia.

SARA. I estaries tot el dia pixant.

LINA. O m'aguantaria la pixera, com feia a l'escola.

SARA. De nit no te l'aguantes.

LINA. De nit i ací és diferent.

SARA. Per què?

LINA. Perquè ningú em prohibeix anar al lavabo, perquè estàs tu i m'acompanyes encara que siga de nit. La meua iaia em deia que no era bo aguantar-se el pipi.

SARA. Si no beus després de sopar, no t'entraran ganes i no t'hauràs d'aguantar.

LINA. Què escrius?

SARA. Una carta.

LINA. Als teus pares?

SARA. Als meus germans.

LINA. I què els contes?

SARA. No ho sé, coses.

LINA. Quines coses?

SARA. Els conte com és tot açò, el que fariem si estigueren ací amb mi, que tinc una companya de tenda que no para de beure aigua i pixar en tot el dia, coses.

LINA. Per què no han vingut amb tu?

(Silenci.)

LINA. Tardarà molt a arribar?

SARA. Qui?

LINA. La carta.

SARA. No ho sé. No n'he enviat cap.

LINA. I per què l'escrius?

SARA. Per a no oblidar-me d'ells.

LINA. Per això no cal escriure una carta, només cal tancar els ulls, pensar molt fort i recordar el que et done la gana. A mi em funciona. Jo tanque els ulls i me'n recorde de la meua mestra, de l'olor de l'escola al matí, del gatet que ens visitava a l'hora del pati. Puc recordar tot el

que vullga. Fins i tot, a vegades, recorde algunes coses que no m'agraden.

SARA. Per què?

LINA. Perquè són importants. Vinga, prova. Tanca els ulls i recorda. Recorda el que vullgues.

SARA. No vull tancar els ulls.

LINA. També ho pots fer amb els ulls oberts, però no és el mateix. Si els tanques és com si estigueres al cine. Veus tots els records com si foren una pel·li. Una pel·li en blanc i negre.

SARA. No m'agraden les pel·lis en blanc i negre.

LINA. Si estigueren ací, potser jo no dormiria amb tu en aquesta tenda. Potser la compartiries amb els teus germans.

SARA. Potser.

LINA. M'alegre que no estiguen ací.

SARA. Jo, a vegades, també me n'alegre.

LINA. Però els trobes a faltar...

SARA. Molt.

LINA. Són com jo?

SARA. Són xics.

LINA. Dic de gran. Són com jo o més grans?

SARA. Més xicotets.

LINA. Com els xics de la meua classe que fan molt de soroll i fan una olor diferent.

SARA. Diferent de què?

LINA. Diferent de nosaltres. De les xiques. Fan una olor estranya.

SARA. Els meus germans no són estranys.

LINA. No dic que siguen estranys, dic que fan una olor estranya.

SARA. I de què fan olor?

LINA. Fan olor de pebrerot i de ceba. No t'hi has fixat?

SARA. De pebrerot i de ceba? (*Riu.*)

LINA. Però només els xicotets, els grans...

SARA. Els grans, què?

LINA. No ho sé. Jo no m'acoste mai als grans. Mon pare feia olor de clau, de fum de cotxe i els seus peus, de formatge agre. Ma mare l'obligava a rentar-se'ls abans d'entrar en casa. De vegades ho feia jo.

SARA. Et rentaves els peus?

LINA. No, li rentava jo els peus a ell. M'agradava fer-ho i llevar-li l'olor de formatge agre. (*Silenci.*) Jo preferisc compartir la tenda amb xiques.

SARA. I de què fan olor les xiques?

LINA. Les xiques... les xiques de cabells foscos, com tu, fan olor de canella i xocolate.

SARA. Jo faig olor de canella i xocolate?

LINA. Clar. Les rosses fan olor de taronja i comí.

SARA. I les pèl-roges?

LINA. No he vist mai una xiqueta pèl-roja.

SARA. Al campament n'hi ha una. És una de les voluntàries, una molt jove. Però com sempre porta una gorra, no li deus haver vist els cabells. També té la cara plena de pigues.

LINA. Quan la veja aniré a olorar-la.

(Sona una sirena.)

SARA. A dormir, *canelleta*.

(LINA es gita.)

LINA. Tu no dorms encara?

SARA. Quan acabe d'escriure.

(SARA mira el seu mòbil.)

LINA. Has rebut cap missatge?

SARA. Cap. A dormir.

(El pla continua sent el mateix però els teus ulls el tanquen fins a arribar a un mitjà curt que passa primer per SARA, que continua escrivint, i després es desplaça cap a LINA. Aquesta agafa un drap, es gita i comença a fer

formes a contrallum. Ara un pardal, ara un peix, ara una flor. Obrim de nou a pla sencer.)

LINA. Diuen que demà arriben més xiquets.

SARA. N'arriben cada dia.

LINA. Però diuen que els de demà venen d'un altre lloc. D'un lloc diferent del nostre.

SARA. Tots els llocs s'assemblen.

LINA. Jo, això no ho sé. Mai havia estat tan lluny de casa.

SARA. Ací acabem sent tots pareguts.

LINA. Tu no t'assembles a ningú.

SARA. Clar que sí. Em parec a totes les xiques de cabells foscos que fan olor de canella i xocolata.

(Riuen.)

LINA. M'agrada compartir la tenda amb tu. Em fas riure.

SARA. Au! A dormir!

(LINA cantusseja una melodia i continua donant forma al drap, fins que, a poc a poc, s'adorm i deixa caure els braços i el drap. SARA deixa d'escriure, es gita, allarga el braç i tanca el llum de la tenda.)

LINA. Pimentó dolç.

SARA. Què!

LINA. Pimentó dolç i meló. Ja voràs com la monitora pèl-roja fa olor de pimentó dolç i meló.

(Riuen.)